

Sygn. akt VIII C 2490/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: staż. Patrycja Krupczyńska

po rozpoznaniu w dniu 04 lutego 2016 r. w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.
przeciwko E. B.

o zapłatę

1. zasądza od E. B. na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. kwotę 3.649,08 zł (trzy tysiące sześćset czterdzieści dziewięć złotych i osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2015 r. do dnia 09 lutego 2016 r., przy czym począwszy od dnia 01 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwotę 717,00 zł (siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. należność główną z punktu 1 (pierwszego) wyroku rozkłada na 36 (trzydzieści sześć) miesięcznych rat, w tym 35 (trzydzieści pięć) rat w kwotach po 100,00 zł (sto złotych) każda i ostatnia rata w kwocie 149,08 zł (sto czterdzieści dziewięć złotych i osiem groszy), płatnych do końca każdego miesiąca poczynając od lutego 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie braku płatności którejkolwiek z rat.

Sygn. akt VIII C 2490/15

UZASADNIENIE

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. w pozwie z dnia 21 maja 2015 r. i skierowanym przeciwko E. B. wniósł o zasądzenie kwoty 3.649,08 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że nabyła wierzytelność objętą pozwem od Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.. Należność dochodzona pozwem stanowi kredyt bankowy niespłacony przez pozwaną, wynikający z umowy o kartę kredytową.

Nakazem zapłaty z dnia 27 maja 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami i kwotą 647 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany E. B. zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, że doszło do przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia, nadto zgłaszając zarzut nieistnienia wierzytelności dochodzonej przez powoda, zaprzeczyła faktowi zawarcia umowy bankowej. W piśmie z dnia 09 października 2015 r. pozwana wniosła o rozłożenie dochodzonej pozwem kwoty na dogodne raty

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2008 r. E. B. złożyła w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. wniosek o wydanie karty kredytowej C. Silver. W dniu 28 stycznia 2008 r. pozwana zawarła z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę o kartę kredytową C. Silver. Strony uzgodniły, że pozwana będzie spłacać zadłużenie na podstawie otrzymywanych wyciągów, nie mniej niż w wysokości Minimalnej Kwoty do Zapłaty wskazanej w wyciągu, nie później niż w terminie wskazanym w wyciągu, a bank niezwłocznie rozlicza zadłużenie. Całość zadłużenia pozwana zobowiązała się spłacić najpóźniej następnego dnia po wypowiedzeniu umowy bankowej. Strony ustaliły, że do powyższej umowy mają zastosowania postanowienia Regulaminu wraz z Tabelą Opłat i Prowizji.

(wniosek –k.11, umowa –k.12)

W dniu 05 listopada 2009 r. Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny o numerze (...), w którym wskazano zadłużenie pozwanej wynikające z umowy bankowej z dnia 28 stycznia 2008 r. na kwotę 2.280,20 zł wraz z odsetkami umownymi liczonymi od dnia 20 stycznia 2009 r. do dnia faktycznej zapłaty.

(bankowy tytuł egzekucyjny –k.43)

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2009 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt I Co 4232/09 nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

(wniosek o nadanie klauzuli wykonalności –k.46-47, postanowienie –k.44-45)

Wnioskiem z dnia 17 grudnia 2009 r. Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi J. K. o wszczęcie przeciwko dłużniczce E. B. egzekucji komorniczej na podstawie powyższego tytułu egzekucyjnego. Następnie postanowieniem z dnia 21 lipca 2011 r. wniosek został przekazany Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi A. P.. Na dzień przekazania sprawy zadłużenie pozwanej wynosiło kwotę 3.684,39 zł, w tym należność główna kwotę 2.280,20 zł oraz odsetki naliczone do dnia 22 lipca 2011 r. kwotę 1.381,81 zł.

(wniosek o wszczęcie egzekucji –k.48-49, postanowienie o przekazaniu sprawy –k.50-51)

Egzekucja przeciwko E. B. okazała się bezskuteczna. Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2013 r. umorzono postępowanie egzekucyjne i zwrócono tytuł wykonawczy.

(postanowienie –k.52)

W dniu 13 maja 2015 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze S/76/6/P., w którym wskazano, że zobowiązanie pozwanej z tytułu umowy bankowej z dnia 28 stycznia 2008 r. wynosi kwotę 3.649,08 zł, w tym należność główna kwotę 1.229,66 zł i odsetki kwotę 2.419,42 zł.

(wyciąg z ksiąg –k.8)

W dniu 26 listopada 2011 r. Bank (...) Spółka Akcyjna w W. zawarł z (...) Niestandardyzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem była m.in. sprzedaż wierzytelności wobec pozwanej E. B..

(umowa sprzedaży –k.9-13, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji –k.14)

Pozwana E. B. zatrudniona jest na podstawie umowy zlecenia w (...) Przychodnia (...) w P. i otrzymuje 150 zł miesięcznie brutto, wychowuje samotnie syna, utrzymującego się z renty rodzinnej, otrzymuje zasiłek dla matki samotnie wychowującej dziecko w kwocie 200 zł.

(okoliczności niesporne, zaświadczenie –k.59)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, oceniając je jako wiarygodne. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej w charakterze strony na okoliczność jej sytuacji rodzinnej i majątkowej, bowiem pozwana, mimo pouczenie, nie stawiała się na termin rozprawy i nie usprawiedliwiła swojego niestawiennictwa.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. 2002, Nr 72, poz. 665 z późn. zm.), w szczególności dotyczące umowy kredytu (art. 69 i n. ustawy). Zgodnie z treścią przepisu art. 69 ust. 1 ustawy przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W realiach niniejszej sprawy chybiony okazał się zarzut pozwanej w postaci przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Roszczenie powoda, w ocenie Sądu, nie przedawniło się, albowiem kilkakrotnie bieg przedawnienia ulegał przerwaniu, po czym przedawnienie swój bieg rozpoczynało od nowa. Przedmiotowe roszczenie powoda przedawnia się z upływem trzech lat, jako że jest związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, albowiem roszczenie pozostawało w związku z działalnością prowadzoną przez Bank (...) Spółką Akcyjną w W.. O przyjęciu takiego terminu przedawnienia decyduje brzmienie przepisu art. 118 k.c. Zgodnie z przepisem art. 123 § 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia albo zaspokojenia roszczenia. Po każdym przerwaniu biegu przedawnienia biegnie na nowo, z tym że w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone, o czym z kolei stanowi przepis art. 124 § 1 i § 2 k.c.

Dokonując analizy treści wskazanych powyżej przepisów na kanwie niniejszego przypadku stwierdzić należy, że roszczenie wynikające z przedmiotowej umowy bankowej było wymagalne najpóźniej w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego (wówczas rozpoczął bieg termin przedawnienia) i trzyletni bieg terminu przedawnienia roszczenia uległ przerwaniu po raz pierwszy przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu obejmującemu wierzytelność banku wynikającą z umowy wskazanej powyżej w tym uzasadnieniu. Po raz kolejny bieg przedawnienia uległ przerwaniu przez wszczęcie na podstawie tego tytułu wykonawczego postępowania egzekucyjnego skierowanego do majątku pozwanej. Przedawnienie nie biegło do czasu umorzenia tego postępowania egzekucyjnego, to jest do czasu prawomocnego jego zakończenia. Postępowanie egzekucyjne zakończyło się wobec wierzyciela z upływem terminu zaskarżenia postępowania o umorzeniu egzekucji, to jest 08 października 2013 r. Trzeci raz bieg przedawnienia został przerwany przez złożenie pozwu w przedmiotowej sprawie. Wniesienie pozwu nastąpiło przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia licząc od umorzenia postępowania egzekucyjnego. Reasumując, do dnia dzisiejszego roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Pozwana zarzuciła nieistnienie wierzytelności dochodzonej przez powoda, kwestionując zawarcie umowy bankowej. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jednak, w sposób nie budzący wątpliwości, że pozwana zawarła umowę bankową, a co więcej, przez kilka lat prowadzona była wobec pozwanej egzekucja komornicza związana z zadłużeniem wynikającym z umowy.

Pozwana zarzuciła również, iż nie została udowodniona wysokość kwoty dochodzonej pozwem. W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności

prawo tworzące, a pozwana, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

W ocenie Sądu powód udokumentował swoje roszczenie w stosunku do pozwanej załączonymi do pozwu dokumentami, w tym wyciągiem z ksiąg banku. Zgodnie z przepisem art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. 2002 r., Nr 72, poz. 665 ze zm.), ma moc prawną dokumentu urzędowego. Nie mniej w niniejszym postępowaniu dokument ten nie może zostać uznany za dokument urzędowy. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., w sprawie P 7/09 (OTK-A 2011/2/12), przepis art. 95 ust. 1 został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu poprzez dodanie do art. 95 ust. 1a o treści: "moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym" ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 613), która weszła w życie w dniu 20 lipca 2013 r.

Jednak, abstrahując od oceny możliwości potraktowania tego dokumentu jako dokumentu urzędowego, nie ulega wątpliwości, że powołany dokument spełnia wymogi co najmniej dokumentu prywatnego. Zawiera bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określoną osobę fizyczną - pracownika Banku (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 27 lutego 2014 r., I ACa 290/13, LEX nr 1451726). Wskazuje wysokość zadłużenia pozwanej oraz wysokość należnych odsetek umownych, a także termin naliczania odsetek. Powiększenie zadłużenia zostało następnie potwierdzone w toku postępowania egzekucyjnego w postanowieniu o umorzeniu egzekucji.

W ocenie Sądu pozwana kwestionując wysokości dochodzonej pozvem należności, winna uzasadnić swoje twierdzenia, choćby przedstawiając potwierdzenia dokonania wpłat na poczet zadłużenia czy przedstawiając dokumenty, z których może wynikać nieprawidłowość w rozliczeniach księgowych powoda. Bank dokonuje szczegółowego rozliczenia wpłat i wypłat posługując się w swojej księgowości specjalnie do tego celu stworzonym systemem informatycznym. Mieć należy na uwadze, że brak jest racjonalnych przesłanek do tego, aby przyjąć, że powód celowo stworzył nieprawdziwy wykaz zaległości, aby uzyskać nienależną korzyść majątkową.

Za wyłączną podstawę do dochodzenia wierzytelności objętej pozvem nie może być natomiast traktowany wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Podkreślić należy, w ślad za Sądem Najwyższym w uzasadnieniu uchwały z dnia 7 października 2009 roku w sprawie III CZP 65/09 (LEX nr 522989, Biul. SN 2009/10/6), że domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił powództwo.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. i jako datę początkową przyjął, zgodnie z żądaniem pozwu, datę złożenia pozwu, jako że pozwany nie zadośćuczynił treści żądania pozwu a żądanie to było zasadne. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi o tym, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, a jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., wyrażającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw przeciwnikowi. Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: wyłącznie opłata sądowa od pozwu w wysokości 100 zł, kwota 17 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa oraz kwota 600 zł ustalona na podstawie § 6 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.) – w oparciu o § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz.

1804), zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Pozwana powołała się na swoją trudną sytuację materialną i rodzinną.

Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten daje sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzanego świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne bądź subiektywne - spowodowane działaniem samego dłużnika. Należy podkreślić, że rozłożenie na raty należności nie eliminuje konieczności uwzględnienia żądania powoda zasądzenia na jego rzecz odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie, powoduje natomiast, że nie przysługują mu odsetki od świadczeń ratalnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat (por. uchwała składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNCP 1971/4/61, a także L. Stecki: Glosa do uchwały z 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSPiKA 1971/11/202; por. też W. Siedlecki, w: Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz, t. I, Warszawa 1975, s. 504).

Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie istnieją podstawy do rozłożenia na raty zasądzanego świadczenia. Należy mieć na względzie fakt, że pozwana znajduje się w trudnej sytuacji materialnej i życiowej. Korzystając z uprawnienia wynikającego z art. 320 k.p.c., Sąd miał na celu także uchronienie pozwanej od postępowania egzekucyjnego oraz naliczania kolejnych odsetek. Rozkładając zasądzone świadczenie na raty, Sąd określił dokładnie wysokość tychże rat i termin ich zapłaty. Zasądzone świadczenie zostało więc rozłożone na 36 miesięcznych rat.